

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 771/2016
09.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непредузимање мера за заштиту војне јединице из члана 212. став 5. у вези става 4. у вези става 3. у вези става 1. Основног кривичног закона, у вези члана 226. став 1. Основног кривичног закона, у вези члана 226. став 1. Основног кривичног закона, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милије Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 135/14 од 08.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 628/15 од 28.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 135/14 од 08.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 628/15 од 28.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 135/14 од 08.04.2015. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела непредузимање мера за заштиту војне јединице из члана 212. став 5. у вези става 4. у вези става 3. у вези става 1. ОКЗ, у вези члана 226. став 1. ОКЗ и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка у смислу члана 264. став 1. ЗКП, падају на терет окривљеног АА, а оштећени ББ, ВВ, ГГ и ДД, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП. Окривљени ЂЂ, на основу члана 423. тачка 2. ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело непредузимање мера за заштиту војне јединице из члана 212. став 3. у вези става 1. ОКЗ у вези члана 226. став 2. ОКЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка у односу на овог окривљеног, сходно одредби члана 265. став 1. ЗКП, падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени ББ, ВВ, ГГ и ДД, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени да имовинскоправни захтев могу остварити у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 628/15 од 28.12.2015. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу преиначена је првостепена пресуда у ставу I у односу на окривљеног АА, у делу одлуке о казни, тако што је другостепени суд окривљеног АА за кривично дело непредузимање мера за заштиту војне јединице из члана 212. став 5. у вези става 4. у вези става 3.

у вези става 1. ОКЗ, у вези члана 226. став 1. ОКЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, док су жалбе окривљеног АА и његовог браниоца одбијене као неосноване, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу у ставу II који се односи на окривљеног ЋЋ, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Милија Станковић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде људског права зајемченог Уставом Републике Србије, битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешне примене закона у односу на утврђено чињенично стање, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости, истиче да је у конкретном случају погрешно примењен закон на утврђено чињенично стање, са образложењем да су нижестепени судови исказе сведока ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, извели погрешан закључак да је минско поље у реону ... кућа било постављено за потребе борбене групе чији је командант био окривљени. Наведена чињеница, према ставу браниоца, не произлази ни из одбране окривљеног изнете у истрази која је такође погрешно и паушално протумачена јер на њену основаност указује одбрана другоокривљеног ЋЋ у којој је истакао да у вези са предметним минским пољем није имао директних контаката са окривљеним АА, при чему није ни био у саставу његове борбене групе. Бранилац окривљеног АА, у захтеву даље указује да окривљени није добио ниједан документ – записник, на основу којег би био упознат са постављеним минским пољем, због чега није ни могао да предузме било какве мере у циљу заштите војне јединице, те да је у овом кривичном поступку било неопходно да се одреди вештачење сталног судског вештака одговарајуће струке на околност руковођења, командовања и организације функционисања војске и система одбране; да је окривљени у ванредном борбеном извештају од 17.04.1999. године, навео координате минског поља, искључиво на основу података прикупљених након критичног догађаја, због чега овај извештај не може представљати материјални доказ на коме би се заснивао закључак суда да је окривљени био упознат са постављањем минског поља пре наведеног догађаја; да је другостепени суд на страни 5, у другом ставу образложења своје пресуде погрешно тумачио одредбе наређења за инжењеријска дејства команде 125 моторизоване бригаде од 09.04.1999. године и прегледа додељених минско-експлозивних средстава по јединицама, сматрајући да је без утицаја која борбена група би дошла на положај на коме се до тада налазила трећа борбена група којом је командовао окривљени АА, када се има у виду циљ који је требало остварити; да водник ГГ, није поступао по наређењу претпостављеног, већ је на предлог њему непознатог војника изменио правац кретања и напустио пут дотура и

евакуације, што је било од утицаја на погибију два војника на који догађај окривљени није могао да утиче, што, према ставу браниоца, упућује на закључак да у поступању окривљеног нема противправности, па самим тим ни законских обележја предметног нити било ког другог кривичног дела.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овог суда, бранилац окривљеног АА, цени одбрану окривљеног и изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног и у његов субјективни однос према извршеном делу, који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, на наведене околности.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче и то да су побијане пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су нижестепени судови свој чињенични закључак да је окривљени извршио предметно кривично дело извели на основу претпоставке окривљеног ЂЂ, да је сведок ЕЕ, обавестио окривљеног АА о конкретном минском пољу, а претпоставке, саме по себи не могу представљати доказе на којима се судска пресуда може заснивати у смислу члана 16. став 1. ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као разлог подношења захтева, изнетим наводима не указује да су искази окривљеног ЂЂ и сведока ЕЕ, сами по себи или према начину прибављања незаконити докази у смислу члана 16. ЗКП, већ правноснажне пресуде побија због чињеничног стања утврђеног на основу наведених доказа и оспорава њихову оцену од стране нижестепеног суда.

Надаље, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи и то да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са образложењем да су разлози пресуде противречни изреци као и да су разлози о чињеницама које су биле предмет доказивања нејасни у знатној мери противречни, да казна затвора у трајању од једне године и три месеца на коју је окривљени осуђен другостепеном пресудом не представља казну којом би се остварила превентивна функција кривичне санкције, те да нижестепени судови приликом изрицања кривичне санкције нису узели у обзир да се ради о часном, савесном и одговорном официру који је за учешће у борбеним дејствима оцењен највишим оценама, којим наводима бранилац окривљеног указује да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања и тиме правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, као ни због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог истиче и повреду права окривљеног на правично суђење зајемченог Уставом Републике Србије.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и тачка 3) тог Законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у захтеву браниоца окривљеног у односу на истакнуту повреду људског права (члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП), не истиче да је та повреда утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то, по оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на наведену повреду нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

љи